

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ

Κρίτων 'Αθανασούλης

ΠΙΟ ΔΥΣΚΟΛΗ.....

Πιό δύσκολη
 πιό κι' άπ' του φεγγαριού τή φώτιση
 μέσα στη νύχτα
 είναι ή δουλειά μου.
 Νά κόβω τὸ ψωμί στα δυὸ
 νά εἶμαι μέσα στὸν τραυματισμένο
 σάν τήν αλόη
 ὅπου τὸ στεναγμό μας κάνει ἀνάκουστο.

Ὁ πληγωμένος νά χαθεῖ
 ὁ πεινασμένος νά πεινάει
 ὁ εὐτυχισμένος νά συρθεῖ στήν κόλαση
 νά μὴν ὀνειρεύομαστε ἡμέρες
 φορτωμένες με τοὺς χυμούς τοῦ Αὐγούστου.

Ὁ ἥλιος κόκκινος ἀλήτης περιφέρεται
 σὲ συνοικίες ρημαγμένες
 μιὰ παπαρούνα ὑψώνεται πάνω άπ' τὸ χῶμα
 σάν πάνω ἀπὸ καρδιά πού δὲν σκιρτά.

Ἄν κάπου ὑπῆρχαν νύχτες λαμπροστόλιστες
 μ' ἄστρα καὶ με φεγγάρια
 ἂν κτίσματα ὑψώνονται
 σ' ἀνέπαφους λόφους, εἶναι πού
 κι' ὁ δολοφόνος ἀπὸ κάπου πρέπει νά ἐξορμᾷ.

Κλαίω καὶ θρηνῶ
 ὅπου ἔχω στέγη καὶ δὲν ἔχω
 πού τρώγω άπ' τὸ ψωμί πού οἱ νεκροὶ παράτησαν.

Τέτοια κυλάει ή ζωή μου
 καθὼς τὸ ἀπόγεμα ἀκούω τοὺς ρήτορες
 νά με καλοῦν τριαντάφυλλα νά δρέψω
 ἀπὸ τριανταφυλλιές ἀνύπαρχτες.

Κι' ἔχω νά συναντήσω ἄνθρωπο
 ἀπὸ τότε πού εἶδα σκοτωμένο
 σ' ἓνα δρομάκι ἐρημικὸ τὸν Κύριο.